

| I will love the twenty-first century

*Dinner was getting cold. The guests, hoping for quick,
Impersonal, random encounters of the usual sort, were sprawled
In the bedrooms. The potatoes were hard, the beans soft, the meat—
There was no meat. The winter sun had turned the elms and houses yellow;
Deer were moving down the road like refugees; and in the driveway, cats
Were warming themselves on the hood of a car. Then a man turned
And said to me: «Although I love the past, the dark of it,
The weight of it teaching us nothing, the loss of it, the all
Of it asking for nothing, I will love the twenty-first century more,
For in it I see someone in bathrobe and slippers, brown-eyed and poor,
Walking through snow without leaving so much as a footprint behind.»
[«Oh,» I said, putting my hat on, «oh.»*

| Estimaré el segle XXI

El sopar es refredava. Els convidats, a l'espera de ràpids,
Impersonals encontres fortuïts del tipus usual, estaven estirats
Pels dormitoris. Les patates eren dures, les mongetes toves, la carn
—No n'hi havia, de carn. El sol d'hivern havia engroguit oms i cases;
Els cérvols davallaven per la carretera com refugiats; i a l'entrada,
[els gats
S'escalfaven sobre el capó d'un cotxe. Llavors un home va girar-se
I em va dir: «Tot i que estimo el passat, la seva obscuritat,
El seu pes que no ens dóna cap lliçó, la seva pèrdua, el seu
Tot, que no exigeix res, estimaré encara més el segle XXI,
Perquè en ell hi veig algú en barnús i plantofes, d'ulls castanys i pobre,
Caminant per la neu sense deixar ni una petjada al seu darrere».
[«Oh», vaig dir, posant-me el barret, «oh».

| A piece of the storm

for Sharon Horvath

*From the shadow of domes in the city of domes,
A snowflake, a blizzard of one, weightless, entered your room
And made its way to the arm of the chair where you, looking up
From your book, saw it the moment it landed. That's all
There was to it. No more than a solemn waking
To brevity, to the lifting and falling away of attention, swiftly,
A time between times, a flowerless funeral. No more than that
Except for the feeling that this piece of the storm,
Which turned into nothing before your eyes, would come back,
That someone years hence, sitting as you are now, might say:
«It's time. The air is ready. The sky has an opening.»*

| *Un tros de tempesta*

per a Sharon Horvath

Des de l'ombra de les cúpules dins la ciutat de les cúpules,
Un floc de neu, una rufaga d'un, ingràvida, va entrar a la teva cambra
I va continuar fins al braç de la cadira on tu, en aixecar la vista
Del llibre, vas veure que aterrava. I això
És tot. Res més que un solemne desvetllament
A la brevetat, a l'elevació i la davallada de l'atenció, ràpidament,
Un temps entre temps, un funeral sense flors. Res més que això
Si no fos per la sensació que aquest tros de tempesta,
Que s'ha tornat no-res davant dels teus ulls, podria tornar,
Que algú d'aquí a uns anys, assegut igual que tu ara, podria dir:
«És l'hora. L'aire està preparat. El cel té una bretxa.»

| Here

*The sun that silvers all the buildings here
Has slid behind a cloud, and left the once bright air
Something less than blue. Yet everything is clear.
Across the road, some dead plants dangle down from rooms
Unoccupied for months, two empty streets converge
On a central square, on a nearby hill some tombs,
Half buried in a drift of wild grass, appear to merge
With houses at the edge of town. A breeze
Stirs up some dust, turns up a page or two, then dies.
All the boulevards are lined with leafless trees.
There are no dogs nosing around, no birds, no buzzing flies.
Dust gathers everywhere—on stools and bottles in the bars,
On shelves and racks of clothing in department stores,
On the blistered dashboards of abandoned cars.
Within the church, whose massive, rotting doors
Stay open, it is cool, so if a visitor should wander in
He could easily relax, kneel and pray,
Or watch the dirty light pour through the baldachin,
Or think about the heat outside that does not go away,
Which might be why there are no people there—who knows—
Or about the dragon that he saw when he arrived,
Curled up before its cave in saurian repose,
And about how good it is to be survived.*

| *Aquí*

El sol que aquí argenta els edificis
S'ha esmunyit rere un núvol, fent l'aire que lluïa
Una mica menys que blau. Però tot és clar.
Passat el carrer, plantes mortes pengen de cambres
Fa temps desallotjades, dos carrers buits es troben
En una plaça central, i sobre un turó proper algunes tombes,
Mig enterrades per un munt de males herbes, sembla que es fonguin
Amb les cases dels afores. Un aire
Aixeca pols, gira un o dos fulls, després mor.
Els bulevards són tots payoutats per arbres nus.
No hi ha gossos tafanejant, ni ocells, ni bonior de mosques.
La pols s'ho menja tot —als seients i botelles en els bars,
Als prestatges i estanteries de roba en els grans magatzems,
Als bofegosos quadres de comandament dels vehicles abandonats.
Dins l'església amb grans portes putrefactes
Que resten obertes, hi ha fresca, o sigui que, si un visitant hi entrés,
Podria relaxar-se, prostrar-se i resar,
O mirar la llum bruta que vessa el baldaquí,
O pensar en la calor de fora que no marxa,
Que podria ser per això que aquí no hi ha ningú —qui sap—
O bé en el drac que ha vist en arribar,
Caragolat davant la cova en un repòs de saure,
I com n'és de bo que et sobrevisquin.

| Five dogs

I

*I, the dog they call Spot, was about to sing. Autumn
Had come, the walks were freckled with leaves, and a tarnished
Moonlit emptiness crept over the valley floor.
I wanted to climb the poets' hill before the winter settled in;
I wanted to praise the soul. My neighbor told me
Not to waste my time. Already the frost had deepened
And the north wind, trailing the whip of its own scream,
Pressed against the house. «A dog's sublimity is never news,»
He said, «what's another poet in the end?»
And I stood in the midnight valley, watching the great star fields
Flash and flower in the wished-for reaches of heaven.
That's when I, the dog they call Spot, began to sing.*

| *Cinc gossos*

I

Jo, el gos anomenat Spot, estava a punt de cantar. La tardor
Havia arribat, els camins eren clapats de fulles, i sota la lluna
Una deslluïda buidor s'arrossegava pel fons de la vall.
Volia grimpar al turó dels poetes abans no arribés l'hivern;
Volia lloar l'ànima. El meu veí va dir-me
Que no perdés el temps. El gebre s'aglevava
I el vent del nord, estirant el fuet del seu propi crit,
Empenyia la casa. «En un gos, la sublimitat no ve de nou»,
Va dir, «¿què hi fa un altre poeta, al cap i a la fi?»
I vaig restar a la vall de mitjanit, mirant els immensos camps astrals
Que resplendien i treien flor en els delejats confins del cel.
Va ser llavors que jo, el gos anomenat Spot, vaig posar-me a cantar.

| In memory of Joseph Brodsky

*It could be said, even here, that what remains of the self
Unwinds into a vanishing light, and thins like dust, and heads
To a place where knowing and nothing pass into each other, and through;
That it moves, unwinding still, beyond the vault of brightness ended,
And continues to a place which may never be found, where the unsayable,
Finally, once more is uttered, but lightly, quickly, like random rain
That passes in sleep, that one imagines passes in sleep.
What remains of the self unwinds and unwinds, for none
Of the boundaries holds—neither the shapeless one between us,
Nor the one that falls between your body and your voice. Joseph,
Dear Joseph, those sudden reminders of your having been—the places
And times whose greatest life was the one you gave them—now appear
Like ghosts in your wake. What remains of the self unwinds
Beyond us, for whom time is only a measure of meanwhile
And the future no more than et cetera et cetera... but fast and forever.*

| *En memòria de Joseph Brodsky*

Podria dir-se, fins i tot aquí, que el que resta del jo
Es descabdella en una llum evanescent, i es dilueix com pols, i marxa
Cap a un lloc on saber i no-res es transvasen i es penetren;
Que es mou, descabdellant-se encara, més enllà d'on la volta brillant
[s'acabava
I continua fins a un lloc que mai no hauria de ser trobat, on
[l'indicible,
Per fi, és pronunciat un cop més, però lleugerament, ràpidament,
[com la pluja atzarosa
Que passa dins del son, la que hom s'imagina que passa dins del son.
El que resta del jo es descabdella i descabdella, ja que cap
Dels límits es manté —ni el que hi ha entre nosaltres, sense forma,
Ni aquell que cau entre el teu cos i la teva veu. Joseph,
Benvolgut Joseph, aquests sobtats recordatoris del fet que has
[estat —els llocs
I moments la vida més gran dels quals va ser la que tu els vas
[donar —ara es presenten
Talment fantasmes a la teva vetlla. El que resta del jo es descabdella
Més enllà de nosaltres, per a qui el temps és solament una mesura
[del mentrestant
I el futur no és més que etcètera, etcètera... però veloç i per sempre.

